

Narodni list.

Pučki list za politiku i pouku.

„Narod bez narodnosti jest tielo bez kosti!“

Za oglašavanje plaća se 10 halera po redakcijskoj liniji za svaki dan, a za više puta po pogodbi.

Oglašavanje plaća se na uredništvo lista.

Rukopisi se ne vraćaju. — Nepriskrivani listovi se ne primaju.

Br. 9.

Volosko-Opatija u četvrtak 27. veljače 1902.

God. III.

Pozivljemo ovim sve naše stare dužnike i predbrojnice ovega leta, koji nam još duguju predplatu da nam ju čim prije pošalju jerbo moramo platiti račune od tiskarne. Proz beći se pak računni ne plaćaju!

Uprava.

Kuratela ili ključ.

I.

Znađete vi ljudi, što obično učine cesarske oblasti sa čovjekom, koji nezna ili neće da razložno gospodari sa svojim imanjem? Ako ne znate, to ćemo vam mi reći. Takovoga nemarnjaka stave cesarske oblasti pod kuratelnu; to će reći: imenuju mu skrbnika ravno kako i maloj i nezreloj djeći. Kako vidite, to je svakako slaba svjedočba za čovjeka, gdje mu njegov kruh drugi režu i dijele. Pa ipak ima, mnogo takove čeljadi na svijetu.

Ako dakle ljude, koji slabo upravljaju sa svojim gospodarstvom vržu cesarske oblasti pod skrbništvo, pitamo vas mi, kamo, pak, treba vreć ljude, koji lahkoumno gospodare s tuđim imetkom? Takovim ljudem svakako je mjesto najmanje — pod ključem, odgovorit ćemo nam. I u istinu, koji raspisuje tuđju muku ne zaslužuje drugo ako ne tamnu tamnicu.

Ovo zapamtite dobro, da nam budete kasnije znali odgovoriti. Za to, pazite, da vam koja naša riječ ne izmakne, pak da nas ne biće možda slabo razumjeli.

PODLISTAK.

Glogi i kopriiva.

Mačkom posveti Špelić.

Jedan dan tel je Pušina, da se malo pošali s jednom našem lekarom, pak ga onako po njegovu zapita: Čajete vi! Ako četiri telca važu 200 kila, koliko važe jedan tovar?

— Prosim gospodine — rekao je lekar — neka samo stupe na vagu, pak ću njim valje povedet.

Negde pul žmrljica hvalili je Kustančinu svoju frajlu, jer je mej drugem rekao: Moja frajla ima, vlasti lepi, kako jedna po jedna na Voloskem. Kada ih spusti, padu joj do kolena.

— To je sve niš — javil se je Peter — kada ih spusti moja staza, njoj padu valje na — tla.

Kada je ono negde delevat Irak va Istroj, poprosila je Marija Krtića, ako bi njoj muž napisal par rigi.

— Ču, zač ne — rekao je Krtić, pak se je parical za stol. Kako ću mu pisat?

Na to reče Marija: Da bim ja, znala kako mu treba pisat, bim mu pisala sama, pak barem bim pripravala mrvu zarezbernika i — još ča.

Pazite! Što smo do sada rekli, to smo virgli onako samo naprećac, a sada hoćemo da mužki govorimo.

Mi stanujemo u Istri. — To već znadete. Ta naša blažena Istra nije baš Babilonija. Kako u svakoj zemlji i pokrajini, tako i u njoj neki zapovjeda i s njom ravna. Sa našom Istrom upravlja zemaljski odbor ili junta u Poreču. Što je ta junta? To su vam nekoja talijanska gospoda, koju je izabrao naš zemaljski sabor ili dijeta. U toj blaženoj junti nije ni vragu toga našega čovjeka, već sve sami zgoljni Talijani.

Oni upravljaju sa našom Istrom, oni i samo oni imaju škare i sukno u rukah. Dobro! Al bora mi, ako ta slavna gospoda gospodare i s našimi krvavimi žuljevi, mi imamo pravo i dužnost, da im malo i na prste pogledamo. Eh, nisu to šćurki burki gospodarit s našim novcem, koji mi teško i mučno zaslužimo i plaćamo. Jeli da je tako?

Nego, čujte nas. Nam ni dano, da možemo svoj nos zabosti u jutnjine račune, pak vam za to ne možemo tanko po tanko reći kamo se sve raspisuje naš krvavi pot. Mi ćemo samo govoriti na sploh, što doznajemo od samih Talijana.

Pazite, pak zapišite dobro na ro vaš ili makar kako se ono po domaću reče: za uho.

Možda vam je još u pameti, kako je pred nekoliko godina neki Rigo ukral iz provincijalne kasi osamdeset tisuća gotova novca. Tu je bilo onestahno i naše muki. — Ali kako je to silne novce pokrao, pita se. Nije on to učinio na jedan put, pak onda po-

Ovega pusta tancal je Rižo Nonin s jednom našom vrljom frajlicom, pak da ju tobože, ponizi, pital ju je: Ča gospodična nima rukavice?

— Niš za to — odbrusi mu ona. — Ču lahko ruki oprat, kada finimo tancat.

Na pustni četrtak večer sviril ti je nebora na sred cesti dobro osušaren gospodin Kustančini i držal ključ u rukah.

— Gospodine, ča delaju ovde na ten dažje? — pital ga je neki onuda pasnjac.

— Ča ste čorav? — zaputa Kustančina. — Ča ne vidite, da se svet vrti, pak čekam, dokle moja kuća pride na tir, da ju odprem.

Krtić je tužil nekoga gorenščaka, da mu je va Pošine ukral jedan fagot, va kem su bile mudandi. Sudac reče gorenščaku, da zač je zel oni fagot, kada ni bil njegov. Gorenščak pak se je ovako opravdal: Prosim lepo gospodin andac, je nisam zel fagota. Stvar se ima ovako. Ja sam našal va Pošine fagot i ovega gospodina, kada je pod jedamom šmrikom spual. Fagot sam pobral, a gospodina sam pustil, aš i tako ne valja ni — pipi tabaka.

Na pust je otel tancat Z-vončina na Kucinen na brde, pak je pital jednu našu rožicu: Pregó signorina per un baló?

bjegao glavom bez obzira. O ne! On si je malo po malo punio svoj žep, dok je najzada došlo djelo na vidjelo. A kako je to moguće, pitat ćete vi. Ta ljudi božji, zar nije nitko na njegove duge prste pazio? Bogme nije, jer vrana vrani ne izkopa oči. Oni koji su imali na njega paziti, držali su se, kao da on broji šupe oraha, a ne gotov novac.

Pak znate što? Kad se je kašnje o tomu govorilo u našem saboru ili dieti, rekao je predsjednik, da ih neće Istra odućiti. I taj morao je imati dobru porciju kuraže, kad je to rekao. Što vam se čini? Tako je mogao reći jedino onda, kad bi oili onih osamdeset tisuća povratili oni, koji su bili krivi da ih je Rigo spravio u svoj žep; to su oni, koji su bili za to plaćeni, da na njega paze. Jeste li nas dobro razumjeli? Ni Rigo, ni oni, već mi morali amo sa plaćiti onaj ukradeni novac nadomjestiti. Što vam se čini? — Ovdje je kuratela premala stvar. Ključ, ključ, kao onaj što ga nosi sveti Petar! Nego ni to ni još sve.

Ča je novega po svete?

Austrija. Va bečkem parlamente tekú sjednice dosta mirno. Prvi tjedan je bilo malo buri i to neć radi dogodjaji va Trste i opet radi nekeh kmediji mej samemi Nemci. Tu se je hitalo blato v obraz kako z lopatami — skandal je to bil, kakoveh je malo čuti i videti.

Ča se pak tiče nemira va Trste, talijanski su deputati igrali takovu ulogu, da njim i sam njihov list zmera da su „triditor“ i da njihovo ponašanje va Beče čini smet svih i svakega.

Malica ga na to zapita: Gospodine, ča ne znate hrvatski govorit?

— Znam, ma neću — je rekao Ugo. — I ja znam tancat, ma neću — je dodala malica.

Kada je bil ono zadnji put Liziriti pod ključem, pisal je Pušine ove besedi: Dragi kolega! Ovdje mi je dobro, jer mi ništa ne manjka. Pušina pak mu je poslal va prizn jedan kamik od 30 kila i ove besedi: Kada sam pročitao Vaše pismo, odvalio mi se je ovaj kamen sa — srca.

Marija Longa donešla je neki dan loncola na Voloskem dve debele sveći, pak mu je preporučila neka jednu važe na čast Boga, a druga na slavu — vragu, pak je napravro rekla: Čovek ne zna, kemu će tamo prit, pak najbolje da se već ovde žive s jednem i s drugem va mire i ljubavi.

Negde se je Krtić pul Joškota potukal onako po navade, pak je na maćuhanjem razbil vetrinu. Dakako onda je storił kako najviše delat Talijani — podbrusil je pete. Joško je potekal za njim i zakričal mu: Čujete! Ja ću da mi platite škodu.

— Ča ne vidite, da tečem doma po beći — rekao je Krtić — e via lu, kako da ga svi vrazi gone.

Da sa ispitaju ti dogodjaji i da se vidi je li goveran puli tega, pravo delat izabran je jedan odbor od 37 lica. Va tem odboru je i naš dični Spinjčić.

Inače se, kako smo rekli mirno nadalje razprava o državnom proračunu. Puli te prilici je govoril i slovenski zastupnik dr. Farjančić, a govoril je kako pravi muž. Celem parlamentu je pokazal kakovi su Talijani i kako oni ne gledaju, nego kako bi spali pod Italiju.

Mi ćemo se drugom prilikom zabavit malo više s tim lepim govorom.

Delegacije će bit sazvano negdje u maju o. l.

Va Trste je sada mirno.

Španjolska. Va Barcelone i po drugih mesteh Španjolskega kraljevstva bilo je ovi dni velikih nemira. Kako u Trstu tako je i tamo vlada uzpostavila mir i red s bajoneta. Kod te prilike palo je puno ljudi.

Italija. Talijanski ministri kmedijaju. Kralj ima pune ruke posla, da ih stavi va red.

Va Turine je bil veli štrajh kako i va Trste. Sad je i tamo sve mirno.

Englezka. Mej Englezkom i Japanom stvoren je savez. Sa svem tem Rusija držil još v rukah Mandžuriju.

Amerika. Ovi dni je prišal va New York princ Henrik brat nemškega Cezara da, pohodi predsjednika amerikanskih saveznih država Roosevelta. Govori se, da je proti njemu učinjen atentat.

Transval. Bari su opet dali papra Englezkom. Govori se, da je njihovo stanje sada bolje, nego je prvo bilo. Junačina Dewet dava trista jada englezkim lupežom.

Kada je bil negde lane Krtić na tribunale va Trste, pital ga je konziljer kako se zove. Krtić se je kot spamećeval, pak se za to konziljer na njega otres:

To je sramota, da zvedan učen čovek još ne zna ni kako se zove.

— Prosim lepo gospodin konziljer — reče Krtić — da bite vi imeli onoliko imen koliko ih imam ja, najzada ne bite znali ni kó vam je pravo ime.

Našemu Mužine zadnje vreme nekako delo smrdi, pak kada gre na njivi, samo okole postava.

Jedan put mu neki reče: Čujte Pepić! Ča bi reć, da niš ne delate nego celo bogovito jutro, tuda postavate.

— Po svredga imate pravo — reče Pepić — za to ću sada baš s guštom — sest.

Doktor Trikvartin je žal negde z Opatije doma, to se već zna, da je bil svećano podkuren. Na jedan put mu vetar hiti iz glave klobuk va blato.

— Senti pantalon! — govoril je klobuku. — Ako bim ja bil sada tako dobar, pak bim te otel zdignut, bim siguro i ja hljustil va blato, pak onda ti ne biš se de njal ma ni pogledat, za to valjaj se u blatu kavra.

Dopisi.

Iz Cresa. Prije nego nastavim, marin vam poveđ, da su one naše liste koje su bile zadržane na vratnici onoga ormara, ovih dana bile odcavane i na zapovjed c. kr. kapitanata lepo položene na onih zelenih stolovima komunjske sale da je more svaki lahko razgledati i do potrebe prepisati.

I sada je apena marun skocić venka. Pak smo kapili zac su nas sjor kapitan Poja, Keko Pačuha i ostali nasi repajidnici kako breki obletevali okol onih ki su va te liste desiderali staviti svoj nos. Od onoga ce smo mogli onako na brzu ruku s lapisom rekopijati, naslo se je priko cetiri sto imen krivo napisanih. Za sami Orlic, ki broji malo vise od sto i pedeset votu učinila su se sedamdeset i dva rekursa, a marite znat da se tu ni gledalo na fino, zac n. kr. nije se nanke abadalo kako su komu franjki odmi-remeni, budući da je bilo vrime prekratko za toliko rikorsi. S jednom besednom te liste, kako sam vam zadnji put povidal su tako spastročane, da ni moguće ni činit rikorsi, zac tu bi treba seteman i meseci za sve to u red spraviti.

Radi tega se je učinil jeden občentri rikors, kuntra svim listam, pak demo sada vidit ce ce na oto odlucit c. kr. kapitanat i hocel ved jedanput i guveran tim sramotnim leparjam na rep stat.

Inesama nas sjor dottor Pluća i Meh nastoje da i ovoga puta spunta podesta i representanca, ka bi marila tancat po njihovom kumanda. S njihovim starim „osar tutto“ misle da te i ovoga puta spuntat. Da se samo ne prevare!

Kvestijon do likari, ta sramotna rana na nasem komune, mari ved jedanput prestat in barba sjor dottora Pluća tega praveda „Figara“ della città, kako ga od veka nazivlju i njegovoga kolegi dottora Meh, che cumanda con tutta l'Europa kako uza red stari barba Nane!

Ovoga puta kako i zadnji put, borit čuju se dva partida a ne tri, kako je ono neki dan pisal va svojoj skovacere (da prosti vas posteni obraz) dr. Salo. Stranka italijano-liberalne i naša domaća pučka-katolička stranka.

Ki ni slep na oba oka, kako na jednm priliku stari pobogni Garina, a ima ih na zalost takovih i vise ma smo justo njega zeli za esempji da vidi kamo bi nas rad zapejlat ta njihov talijanski-liberalni partid zvaki komu nisu vrani mozjana pozobale zna, da je talijanski-liberalni partid najvedji neprijatelj nase svete veri pak radi tega riga va svojih fojih osobito „Piccola“ svega i svacega kuntra sv. ocu Papi i biskupu, pak da je ta talijanski partid v Italije po-

Po mojoj nemoj glave — je rekao Viko — jas mislim, da niš ne koristi decel cepit kozice. Lane sam dal mojga malega cepit, pak je drugi dan pal preko poneštiri i se za svem tem — ubil.

Brikati Vice bil je neč od glavi zbolel. Pital ga je duhtor ča mu se para, od česa mu je ta bol va glavu prišla.

— Ja njim ne znam pobogni besedi drugo red — govori je Vice — ako ne, ča sam ov dan sanjal, da me moja žena s početkom mlati, pak vej si ga vrag morda me je ki put i po glave — lupila.

Šegavi Ružić donese na poštu zapečeno pismo prez adresa. Poštar, to se razume, rekao mu je neka napiše adresa, da zna kemu list poslat.

— Vraga ne! — podhoči se Ružić. Najbolje neka svaki vidi, kemu — pišem.

Prišal se je negde svetovat Lovrina Krstić, ako bi mogal nekega tazit, ki mu je rekao lopov.

— Moguće — je rekao Krstić. — Nego svejedno ja bim rad znat, kako vam je pravo za pravo rekao.

— Vi ste lopov — je rekao Lovrina Krstiću. — To bim mogal i prisec.

krul sve ce su sv. otec Papa, fratri i kaludrice imeli? Ki nezna da su va tom partidu sve sami abreji, framasuni, ateisti, carlenari pak i oni neki nasi sjor dottori, ki su najprej pljunuli va obraz svojoj briznoj majki, pak za tim pljuvaju i u obraz one majke ka se crkiva sveta zove?

Sem mogel cut da sada kada budu votacijoni da misli pritv va Cres cela kumpanija tih nashij sjor dottori. Neke oti matere i brati pitaju tih svojih sini tu svoju bratru se intendi talijanski ako umeju: — Kada su bili zadnji put pul sv. masi? al na spovede? a kuntra Biskupu i popom kuoliko su ih zricali? e si da je većina tih nashij dottori sgojena i skolana s crkivenimi i s popovskemi beci! justo onako kako i tamo vas da prostite dr. Salo.

Garina, Rosović, Celjan, Kremenčić, Purčić i jos drugi oni sve to dobro znaju, oni sve to vide, ako nisu, kako sam malo prej rekeli, na obadva oka slepi, pak se svim tim još imaju obrazza franciskaneku kronicu molit i za takovih ljudi votat i voti pobirat. da sopena spunta venka kakov potesta ki ni imel ni Boga ni duse i ki se je va svojoj blavernoj glavi pretil, da ce s kanunadami našu crkevnu porusit, i drugu protestantsku graditi!

Takovi su vam svi, ki va oni partid pripadaju, samo je med njimi to razlika, da jeden zna bolje od drugoga farizejski skrivat ono ce mu je na duse i na srcu.

(Nastavit će se.)

Iz Barbana. Štovani gospodin urednik! Blagoizvolite tiskati u „Narodnom listu“ sledeće: Naša Barbanska občina ima skoro 4 tisuća duša sve samih istarskih Hrvata zvan 20 do 30 potalijančenih grajana. Za svim tim naš občinski tajnik našim gradjanom za volju u občinskom uredu piše talijanski. Makar ča te se naši župani na glavu nasadit, on neće da piše hrvatski jerbo je Talijan za repom i ki mu nezna ime on se zove: Ivan Zgrabljić. — On je bija učitelj hrvatske pučke škole u Fontani, zatim u Valturi. Po tem morete sudit da je on sposoban za pisat hrvatski ma neće. Naši zastupniki već pet godin pitaju da se na občini uređiva u našem materinskom jeziku, ali sve badava.

Dne 16. novembra 1901. imali smo občinski sednicu u kojoj je većina župani odlučila, da se občinskoga tajnika odпусти iz službe i da se razpiše konkurs za drugoga. Na istoj sednici su občinskemu tajniku Zgrabljiću skalali plaću od 350 for. na 250 for. na leto. —

Proti temu je naš tajnik rekurl na juntu i se zna juntu je dala tajnika pravo kako svem talijanskom podrepticam. Ako ni juntu ni imela dobre informacije čemo ih mi dat čitateljem „Narodnoga lista“.

1) Naš tajnik služi sve same benevolentne a ne Talijane i s našimi se novci hrani, pak bi moral postupat strankami kako se pristoji a on se na svakega srdi ako se ga mora poč po oštarijah iskat u vreme kad ima bit u podestarijah;

2) Naš tajnik bi mora bit sve ure propisane u uredu a koj dan nije ni jedne ure;

3) tajnik občinski mora bit u stvarih uredu tajjan za to se i zove tajnik, a ne blezgat po oštarijah sve občinske stvari;

4) kad je kakova sednica tajnik veste govori nego načelnik i svi župani, a tajnik bi moral mućat;

5) Bogu je za plakati kako se naš tajnik nosi. Svaki kovčeg gre s kovčegnice čistiji nego on s uredu;

6) on ne gre nikad k maše.

Zivili naši župani! Ča ne znate da je uficij od podestarije učinjen za poštene muže i radine činovnike. Ča vi župani ne znate zašto je jedan tajnik? Tajnik mora bit desna ruka, čast i dika načelnika i ciolego zastupetva. Kad dojde sudac, komesar, geometar, inženjer i druge svake vrsti činovniki tajnik njim se mora predstaviti kako organ ciole občine. A kako naš? Kakovega vidu gospoda njega za takovu državu reprezentancu i podestata. Dakle župani moji, gledajte ča delate da ne bi sramota pala na Vas.

Iz Rovinjskoga sela. Poznimo prosim, da bi našli malo mesta u cenjenom „Narodnom

listu“ za ovih par besed. Dragi čitatelji i prijatelji vavek sam čekal, da će se koji oglanit od ovega sela a budući ni nijednoga tako me sila goni potuziti se Vama gospodine uredniče i svim mojim prijateljem. — Dakle povidat ču Vam kako se vrše izbiri u občini kanfanarakoj.

Kako Vam je poznato kod izbora za diatu propali smo za jedan glas. Pital čete ki je temu kriv? Kriv je c. kr. kotarski komesar, jerbo nije vršil izbor po zakonu. Zakon je bija da se zatvori ulaz na 11 sati prej podne, a tega kotarski komesar nije učinija, jer je vidija da na 11 sati je naša stranka za 7 glasi napred onda pustil je odprul ulaz do 2 ure po podne tako dugo da su imeli puno vrimenta ti prokleti talijanski farizeji kupovati ljude po poljah. Kada je vidija da su Talijani napravo za jedan glas, onputa je zatvorija ulaz.

Mi seljani smo si osvitali lice jer u našem selu bilo je 44 glasi od tih je glasovalo za našu stranku 40 a za talijansku samo 4.

A sada ču Vam povidat kako su se obavili občinski izbiri.

Dakle kako vam je poznato u Kanfanaru su divi stranke talijanska i slovinška; dakle pitam ja c. kr. kot. kapitana jeli bi morala po zakonu bit komišijon od obih stranak ili ne. Na to bi mi znal odgovorit c. kr. kot. komesar jerbo oni su bili isti dan u komišiji.

Dakle izbiri se nisu vršili po zakonu jerbo ki je glasova za talijansku stranku moga je i deset glasi dati a ki je za našu nije ni moga jerbo su rekli jedan da je bija u tannici drugi da nima pravo ime i druge stvari. Bija je iz sela jedan naš rođoljub ki je bija odsudjen na 3 meseca. On je učinija rekurs va Beč i došlo mu je sve odpušćeno. Ja mislim da ovaj bi ima pravo glasa ma c. kr. komisar ga ni pustil glasovat. A je moga bit zbran za reprezentanta Šime Detrepi ki je bija leta 1899. u Rovinjskoj tannici 5 meseca za trufu. Čul sam da je reka Mate Vičan da je treba činiti cestu pod Morovih morda njema na korist da bude laglje hodija u nedilju u brumelku A ti barbu Mate kada si na sednti slušaj nemoj epati ako češ znati.

Domaće vesti.

Nadvojvoda luksemburški prišal je nedelju na 23. o. m. v Opatiju. Celo je mesto bilo okićeno zastavami. Nadvojvoda i nadvojvodkinja izgledaju zdravi.

† Mate Pilepić. Prošli nedelju obnoć umri je naglom smrću v Opatije dobro poznati proto Mate Pilepić iz Lovrana. Velikom svojem marljivosti i trudom stekal si je on tekom vremena lepo posestvo. Njegovo ime je bilo svuda poznato, njega su cijenili i štivali svi, ki su ga poznavali. Bil je trđ domorođac, kad su bili izbiri lva Lovrane i na Voloskem on je bil vavek mej prvimi. — Pametan je to bil starac, upravo je bilo milo poslušat njegov lepi razgovor. Bilo mu je 78 let. Sprovd je bil čera. — Pano je sveta došlo da staroga prota sprovede do groba. Ostavlja udovicu Franjku, četiri sina i tri kćeri. Neke ih Bog tješi va toj teškoj njihovoj nesreće a naš pokojni Mate neka počiva u miru. Lahka mu bila ova naša domaća zemljica, ku je od srčca ljubil.

Jedan počenul domorođac iz Cresa. Va predzadnjem broje našega „Narodnoga lista“ javili smo nesreću, ka se je dogodila vrednom našem domorođcu g. Franu Orlicu. Izgubil je svoju dobru i vernu drugaricu. Teški je to za njega gubitak, veliki udarac. Mi molimo Boga da ga on utješi i da mu da potrebite jakosti, da more podnest tu tešku tugu. Zač našemu narodu silno treba ovakovih ljudi, kakov je naš Fran Orlic. On je mlad pošal u Ameriku, kada se je nastanil, a s potom svojega čela zasluzil svakanjij krah.

Puno let je on bil tamo, naučil je tuje zajike, ali za svem tem je ostal dobar i vjeran sin svoga naroda, pravi domorođac pripravna vavek da skoči na obranu svega onoga ča je naše i ča su nam ostavili naši stariji, a to je naš lepi materinski jezik.

Nije kako toliko drugi, ki samo da se malo prošču da s domi i ved pozabe na mater ka hi je rodila i na jeziku s kem hi je majka naučila molit se Bogu. To su kukavice a ne ljudi, a čovek, pravi i koroniti poštenjak je naš vredni Fr. Orlic, komu i mi od „Narodnoga lista“ želimo da ga Bog utješi i okrepi va njegovoj teškoj žalosti.

Prešla na katoličku vjeru. Gospodjica I Lazarević nastanjena u Opatiji prešla je u četvrtak na 20. o. m. od pravoslavne (grčko-istočne) vjere na katoličku. Odnosni obred obavio je mjestni kapelan č. g. Mato Dubrović. — Svjedoci tom znamenitom činu bili su gg. Rade pl. Marochino, Mate Stipanić i Felice Pošćić.

Zavod za pogrebe. Svaki zna kako je teška ocnmu, komu ki od srca umre ona skrb i briga za sprovd i pokop drugoga pokojnika. Čoveku se srce para, kada mu svaki čas neki pride, pa ga pita: kakovi kaseju će, kakov križ, kako će mrtyaca obući i sto takoveh stvari, ko upravo čoveku srce paraju. Za to je najljepša i najbolje obratit se na kakov zavod ki to sve sam sprovodi. Mi imamo v Opatije jedan takov zavod a to je zavod za pogrebe od g. Fr. Doberleta.

Gosp. Doberlet je uredil ciena za domaće ljude tako, da moru se puli njega služit i siromašniji naši ljudi. Mi preporečamo našem ljudem zavod g. Doberleta i upućujemo ih na odnosni oglas na četvrtjoj strani našega lista.

Kontesa nima kalimara. Neki dan je prišla Kontesa prez konteji v Opatiju i šla je va kuću k jednoj bolnoj starice da njoj podpíše prokura. Stara je rekla da nima ni pera ni crnila. Kontesa je šla po susesćine iskat pero i crnilo, ale nijedan njoj ni oten niš dat. Svi su ju tirali ča od kuće, kako su i pravo imeli. Najzada se je našal jedan čovek ki njoj je dal jedan manig a pero je našla na putu. Ma kalimara ni i ni. Kontesa se je vrnulo onoj staroj i pitala ju je: — Čujete, imate morda vi jednu šipu? — A imam naš šipu! rekla je stara. Kontesa bi namje rada pisat z onem crnilom, ko je va šipe. I dugo i dugo je mislela ča će storiti, dokle se je najzada spametila: — Našla sam našla! I zela je jedan stari lonac z napi i počela je z njega čadju stergat. — Puno je ved praga nastrugala. Onputa je rekla: — Pasja noha da imam sada jednu skuju. — A ča bi vam rabila šiknja? pitala ju stara bolna. — Bim neč nutra stavila, je rekla kontesa. — Tamo njim je na police jedna prazna bočica, neka va nju — stave.

I Kontesa je stavila on prah va bočicu. Nego sada ni bilo vodi va kuće. Ča će sada storit prez vodi? Da gre susedom, njoj je ne bi dali. Vrag let i delo. I Kontesa se je sva jedna posela na jednu kantrodu. — Nekoliko je vremena sa stariom čaknala, a za tem se je najjedanput digla i šla je po jedan lavandurica. — A viš! va lavandurice je vodi. — To je lug, a ne voda rekla je starica. — Niš za to rekla je Kontesa i napunila bočicu, pretrela ju i crnilo je bilo tu.

Tako je, ki se zna inženjat.

Sol za Kastavščinu. Mi smo ob ovaj stvaru vise puta već govorili va našem listu ter smo navlastito pak dokazali, da ako nisu mogli ljudi s početka te soli dobit, da ni bila kriva Kastavska občina, kako je to Krstić pisal va svojoj smrdeljnoj dapače smo va onoj prigode rekli, da je Kastavsko občinsko glavarstvo „sve moguće storilo, da ljudi dobe sol ča prvo. Da smo onda istinu govorili i pisali, to čemo sada dokazat s drugimi čaricami.

Va liste ali foje od trčćanske gaverna to je va „Osservatore Triestino“ od 18. februara o. l. čitamo sledeće ča mi donesamo prevedeno va našem hrvatskem zajike:

„Ministar od financij, dr. vitez Böhm pl. Bawerk odgovara na različite interpelacije medju drugimi i na onu od deputata Biankini i dr. vjern izdanja domaće soli občine Kastav i reče, da je izdanje te soli zakasnilo radi nesporazumljenja, jerbo da su financijske oblasti mislele, da je komun Kastavski već bil dobil potrebitu sol za leto

1901. običaj pak da se napred neće dogoditi onakove pomutnje, jer da je on dal ob ovaj strave potrebita razjašnjenja.

S ovom amo, kako vidite, opet jedan put Krtića va laže našli i dokazali da oni ki su zarad ove su gundjalji proti glavarnstvu, da su bili od patera Krtića zapeljani. Za to njim po stoti put govorimo i va ovaj prigode: Ljudi božji, na varujte svakog Krtićevog flosade!

Novo kupalište u Opatiji. Društvo koje imade sada upravu lječilištnih zavoda u Opatiji zaključilo je, da će još ove godine početi graditi novo veliko kupalište u Opatiji. To kupalište gradit će se najbrže pul Rudovitzca a bit će provijeno sa svimi modernimi kupalištnimi spravami i potrebami. Stojat će po prilici četiri sto tisuća kruna a bit će dovršeno god. 1903.

Kontesa i popi. Ki vidi Kontesu kako po crekvah oltare liže bi pomisla da je prava svetica. — Ki ju ne bi poznal bi ju drago kupil. Ni dosta da okole, agitira za talijansku liberalnu stranku koj je naša sveta vera ča i vraga tamjan, ni njoj dosta, da okole glasi pobira za ljude ki nikada crekvi ni ne vide, ni njoj dosta da se ruga našem svetim apostolom Cirilu i Metodu; sve to njoj ni dosta ona je ovi dni va jednoj kuće rekla da neka glasuju za kega ča samo ne s popi. Brava siora Kontesa! Vidi se, da se s Krtićem družii i da čita njegovu špačercu zač Krtić vavek govori i piše proti popom. — Mi njoj se radujemo, da je našla tako fanjskega pajdaša.

Slabi put. Put ki pelje od štacijona Matulji mimo Zamta na erarsku cestu je va vrlo slabem stanju za svem tem da ga ljudi puno rabe. — U ime više njih bimo prosili Kastavsku obćinu da ta put da popraviti.

Novi laterničar u Opatiji. V Opatiji se je od mala naselil jedan novi laterničar po imenu Josip Nedvett, kojega kako domo-rođca preporučujemo svim našim gospodarom knđ i poduzetnikom.

Obćinski izbori va Voloskom-Opatiji obavit će se ako Bog da va mesecu marcu o. l. Naši Talijani su nekako prez glavi kako da su zgubili busulu. Neč njim je valjda slo per trešo. Već nimaju onega kuraja kako su ga imeli pred par meseci. Videli su najme da njim sve laži ne pomoru, ča našu stranku omaze pred pukom, videli su da njim ni kontesa puno ne pomore pak su se rendili.

I neka su siromali! Ča se vraga ripo kad ih ni! Ki prosim Vas? Jedan mnjenji Rižo Nonin jedan Pijandura, jedan traditor Pušina ča to su ljudi, ča to su kapi? A, kamena nam sreća i palenta, ča nam oni zapovedaju. Va manje od leto dan bi nam hitil komun de trinko ni malora. Pul njih bi bilo samo „orate pro me!“ Upravu se čudimo onem našem domaćem ljudem, ki se još punste od takovih niščeti za nos peljat. Ča ni škoda da se neki naši Jacići, Poščići, Tomašići i dr. sve prave naše stare korenike pajdaše s takovimi privandranimi arlekinii a sve samo proti svojoj rođenoj braći? O braća nebraća, opamete se pak se lepo složite s našom strankom, da svi mirno i složno delamo za napredak naše obćine i za dobro našega puka.

Obrnite već jedanput hrbat onem smutljivcem i talijanskem pladenikom, ki su ovamo poslani, da nas domaće sine mej sobom posvade pak da nam svem skupa zapovedaju.

Dajte braćo dok je vreme da se ne budete kasnije kajali. Svi domaći neka glasuju s našom strankom pak ča svim nam bit bolja.

Veseleje va domerodnim družinama. Na 3. o. m. slavilo se u Brgudu vjenčanje mladog rodoljuba Frana Ugrgurine Antomova iz V. Brguda i gdjeje. Marije Mandić kćeri Jurja iz Perenići, sestre veleč. g. brgudakog kapelana Mirota Mandić.

Kako je već običaj kod nas, nije falilo ni kod tih svatova veselja i zabave, sve u bratskoj ljubavi i slozi. Ja koji ovo pišem, išao sam u svate misleć da je u Brgudu nemir i nesloga posijana od zloglasnoga Šala, no ljeto sam se prevorio. Nikad se nisam nadao, da ču u Brgudu naći tako slozan i miran narod kako u istinu jest. —

Pak je i razumljivo. Tamo su pop i učitelj pravi prijatelji naroda, a narod ih radi toga sluša i poštuje. Svećenik je uvijek među narodom, upućuje ga na dobro, on je puku pravi otac i radi toga ga puk voli. Isto tako i učitelja. Radi toga vide se u puku plodovi skrbnoga i savjestnoga svećenika i marljivo učitelja.

Kod te slave ujeli smo se i družbe sv. Cirila i Metoda za Istru pak smo za istu sakupili k 18.

Zaključenim ovo redke željom da nam Bog poživi mladoženje i da njim dađe dobru budućnost i sretan život, da bi mogli slediti stope svojih vrednih roditelja, braće i rođjaka. Neka ljube svoj rod i jezik i neka svoju djecu uzgajaju u čistom narodnom duhu. —

Deputat Bartoli se ovenji. Mi smo vavek govorili, kako i Bennati tako da je i Bartoli prava politička ništa — mizeria, pravo brbljalo prez nikakovega političkega znanja. Mi smo vavek govorili: Ljudi braćo, ne birajte tega Bartola, zaš on ne samo da je tvrdi Talijan, ki neće da zna za vas, nego on je i vela nevolja, ki nezna ni besedi reć va parlamentu.

To smo mi govorili, a da smo imeli pravo, pokazuje nam to njegov zadnji govor ča ga je držal va parlamentu. Najprvo se tuži, da talijanski deputati ne moru va Beče niš storit (ste čili mački! Ča će vam takovi deputati? Rogi!) da talijanske deputate svi zapušćaju — svi Poljaci i Nemci i Čehi (a ki bi mogal bit takov tovar, da s njimi drži!) I tužil se je, da talijanski deputati s Trata i Istre zaludo hode va Beč da njim se nikada niš ne da, govoran da vavek protje Slavince (ste ga čili? A ki ti je onputa pomogal pod va Beč ako ne Slavinci? Šram te bilo, još proti njim govoris. Čekaj, čekaj, neka naši ljudi odpru oči, pak češ videt, kako čete ti i Bennati letet z Beča!) Na to je rekao, da ni pravo da svi narodi va Austriji imaju jednake pravice.

Na to je va parlamentu nastal tolik ameh, da se je mislelo, da će se cela kuća poružit na tla. Neki deputati, pcajuć od smeša su zavapili: — Pernesite brzo jedan kabal volđ, da ga malo polejemo — zač mu je huje.

I to je deputat za kega su se toliki naši ljudi od nas odedili. Ljudi odprite oči i pogledajte kamo Vas peljaju talijanski čarlatani i njihov furisac Krtić. Sad vidite i sami koliko vam more jedna takova mizerija pomoć.

Vidite i sami, da Talijane ni jedan ne če — vidite, da sve od njih beži, a sve beži od njih za to, zač bi otebi da se naša Istra odeli od Austrije, pak da spadje pod Italiju. Oni su nemoćni — ne moru pomoć ni sešje, a kamo te vam. Pak oni su svakemu Slavincu protivni — oni neće da znaju za Slavince, oni bi ih radi zatr kako se to vidit i iz zadnjega govora od Bartola. Preklet bil on Slovinc, ki da Talijanu svoj glas jer takov čovjek je grđa i crna izdajica svoje domovine!

Zabava u Kastvu. Na pustnu nedelju priredila je naša čitaonica svoju zadnju mesopustnu zabavu, koja je bila veoma dobro posjećena, koli sa strane građanstva, toli sa strane okolice. Program bio je izveden na sveobće zadovoljstvo. — Naš Karlararis pružio nam je obilato užitka sa deklamacijom Preradovićeve pjesme „Djed i unuk“, jer mora se priznati, da je liepo krasnoslovio. Pak i naša „Istarska vila“ izkazala se kao svaki put svojim skladnim i ugodnim pjevanjem, što služi na čast koli pjevačem toli i učitelju.

Ni naši kazališni diletantii nisu zaočitali za drugimi, već su i oni svojim uspešnim predstavljajem ugodno pozabavili mnogobrojno obćinstvo. Bez samjere drugih dilentata, moramo osobito pohvaliti gospojica Tonica Karlarariva, koja kao novajlija igrala je izvrsno, pak za to ne možemo drugo nego čestitati našoj čitaonici, koja je u gospojici dobila izvrsnu diletantsku silu.

Iza programa uledio je ples, pak ti se je brate moj plesalo sve u šestnajst do biele zore.

Imali smo također čast imati u našoj

sredini posebnu deputaciju zametske „Sloge“ koja nas je svojom prisutnošću mnogoga obradovala. Živila!

Promena tiskovnega zakona va Austriji. Savaz austrijskih tiskara predložil je parlamentu va Beču molbu, da vlada odmah predloži parlamentu nact novoga tiskovnega zakona. I mi tu promenu želimo i očekujemo već dugo — a najviše želimo da se odpravi porotu ili jurate, za kažnjive čine počinjene putem štampe.

Da do te promjene dođe bi pater Liziriti svaku šetinu hodil va hlad jist ječmik i fažol.

Riečki Hrvati da počaste milu nspomenu nezaboravnog hrvatskog vojde Dra. Antona Starčevića priredjuju dne 3. ožujka 1902. u 10 sati u jutro u crkvi m. p. oo. Kapucina svečane zadužnice i pozivlju sve riečke Hrvate da toga dana dođu da velikom pokojniku izkažu ovo sitno zrnce one harmonosti, na koju je svih nas svojim radom i patnjam za hrvatski narod na vječna vremena zadužio.

Rod bo samo, koj si mrtve štjeje, Na prošasti budućnost si snuje!

Prilog od žigic družbe sv. Cirila i Metoda za Istru. Fabrika od družbine žigic poslala je ovi dni družbi sv. Cirila i Metoda za Istru k 2154 kao čisti dobitak od žigic za vreme od 1. 7. — 31. 12. 1901. to je za 6 meseci. Da ni Liziriti toliko pisal proti tem fulminantom bi se bilo dobilo upravo 2 helera i pol više. Ki će činit čikat doktora Fritalju, kako vraga, neka rabi samo fulminanti od družbe.

Zabava va Zametu. Bilo je to na pust u večer. Svi oni koji su tu večer došli na zabavu a bilo ih je svakako nad tri stotine duša, već kod ulaza u dvoranu iznenadilo ih je to, što je mlado i staro, muško i žensko, malo i veliko dobilo kapuciu iz papira. Iste su bile raznog oblika i veličine u raznim bojama, svakojako izpisane i slikane.

Ta maskarada pobudila silu smieha, Jedno drugo gledalo — jedno se drugom smijalo; muž ženi, žena muž, mladić djevojci, djevojka mladiću. Jednom rieču šveobći smiech razliegao se dvoranom.

Mali Branko dječak od 7 godina, sin tamošnjega učitelja g. Fr. Rubše odpjeval je pjesmicu „Plovi, plovi ladjo“ uz pratnju domaćih tamburaša, lagano se njišuć a malenoj ladjici pozornicom odjeven po mornarsku.

Ovom točkom otvorila se zabava — a bila je izvan programa — i tim iznenadilo i zadivio sve. Bravo Branko!

Mesopustna žala u jednom činu „Olito“ odigrana po članovima družtva „Sloge“ izpala je baš liepo. I Bartul i Jakovina i Jerolim svaki sa svojim oružjem: vilami, raznjem sabljom ponieli se junački.

Nisu mogle bolje izpasti i druge točke programa, kano: „Napolitanska glazba“; Šumski kvintet: „Al me boš kaj rada mela“ — Potpuri „Živio pust“ izvadjan po članovima družtva na glazbilima iz Ipenke (kartuna) a i pjevanje pjesme „Slovenac i Hrvat“.

Zamećani braćo! Vi ste učinili liepi korak napried, da vam se čovjek mora čuditi. Kako se je one večeri spominjalo vi ste svi radnici, al liepe ste u ovo malo vremena napredovali.

Uztrajte za početkom — držite se složno! Zašuge su vaše doista velike, zato vriedni ste svi javne pohvale — celo družtvo, slavni odbor, a ponajpče vaš požrtvovni i vriedni sborovodja g. Fr. Rubše duša celom družtvu — a ne manje i gosp. Finderle, kuće vlastnik, gostioničar, koji nas je onako liepo baš gospodski dvorio, da rečem gostio. Živili svi! Vaš prijatelj

s Halubija.

Cena cukara. Naša država preda va Englezkoj 159 milijuni krun cukara na leto. To je dva treta dela od svega cukara, koji se prideba na leto va Austro-Ugarskoj države. Englezka je pak sada odlučila kupovat vas cukar koliko god njoj ga bude trebalo va va svojih kolonijah: Indijah, Australije, Kanađi i druguda. Na ta način bi naše fabrike od cukara trpele celu škodu a cena cukara bi jako nisko pala dočim sada plaćamo

draže cukar mi va Austriji nego se va Englezkoj prodava.

Javna zahvala. Podpisana cieni se ovim zahvaliti svoj p. n. gospodi, koji su dozvoljela doposlati ili pak preplatiti ulaznu na njezine mesopustne zabave i to poimeuce sliedeća gospoda:

Dr. Kajetan Dabović 8 k, Mirko Jelusić 7 k, po 5 k prof. Vjek. Spintić, Jakov Finderle i Josip Bakarčić, po 4 k N. N. i Mijo Laginja; po 3 k Ivan Vrabec i Robert Jurinčić; po 2 k Marot Josip, Marotti Josip, Marjanović Vinko, Milneršić Gajo, Jelusić Ljudevit, Jelusić ud. Lovovika, Beniger Fran i Taneki; po 1 k Dukić Frane, Jurečić Petar, Stipković Rikard, Kučić Frane, Jurinčić Vjekoslav, Sever Josip, Jelusić Fran, Frlau Fran, Lorenc Jelisava, Karlararis Fran, Jurdana Fran, Šaršon Adolf i Anton, Vlah Ernest i Franković Ivan. N. N. 60 p. i Dukić Josip 40 para.

Hvala i Bog im platio!

Hrvatska čitaonica Kastav, 13. veljače 1902.

Predsjednik: Jelusić.

Hrvatski jezik. Kratić pljuva proti našemu jeziku svega i svašta — on piše, da se s našim jezikom ne more nikamo poč itd. — Mi ga pak pitamo: zač je va istoj „beta“ i na istoj strane pisal da bi istareki Slovinci koristnije i udobnije mogli upotrebiti hrvatsku gimnaziju, kada bi njim bila bliže? Zač on isti piše „tetu Jambrožiju“ hrvatski? Samo on neka ne napada hrvatski, zač da on ne pozna tega jezika, bi danas po Albanije kozi pasal, a ne bi lepo inkasoval svakega meseca 100 florini.

Za družbu sv. Cirila i Metoda za Istru primili smo od g. Mata Lukšević i Antona Tancabel po 1 k skupa k 2. Marija udova Pably u Voloskom darovala je za ista družbu k 1. — Bog platio svim prijateljem istarske dječice.

† Dr. Emil Holub. Češki narod zadesila je velika nesreća. Umro je zadnji petak u Beču u 55. godini dobe svoje znameniti afrički putnik Dr. Emil Holub. Slavan je to bio čovjek. On je putovao po Africi kroz najdivlja mjesta, gdje je više puta i stradao od tamošnjih divljih ljudi. Svuda na putu sledila ga vjerna i odvažna žena. Umro je od groznice što ju je zadobio na svojim putovanjima. On se je morao mnogo boriti sa nevoljom — onako bolestan hodio bi od mjesta do mjesta i predavao o svojim putovanjima. Naš Cesar mu je doznao 5000 krun godišnje gratifikacije — no tega dara nije dugo uživao. — Pokosila ga smrt. — Slava mu.

Lav XIII. U Rimu se pripravljaju velike svečanosti za 3. ožujak, kao na dan krunisajca pape Lava XIII. Osim sv. Petra koji je sjedio na papinskoj stolici 25 godina i dva mjeseca, samo su još dva pape dulje vladali od Lava XIII. i to Pio IX. vladao je 32 godine i Pio IV. koji je vladao 27 godina i 9 meseci.

Vela školjka ili morski puž. Va crljenem moru živu strašno vele školjke koje se po latinski zovu „Teredo gigas“. Gornja lupina od tih morskih puži je tako velika da se ju rabi va nekih crekvah za skropilnicu. Va berlinskem muzeju je jedna takova lupina od školjke koja je 1 metar duga, 57 cm. duboka a 150 kilogram teška. Još malo veća rabi va crekve sv. Salpije va Parizu. Va hrvatskem narodnem muzeju, va Zagrebu imaju tri takove lupini od školjke a najveća ima 72 cm. dubljini.

Umjetni daž va Japanem. Japanci su počeli delat umjetni daž. Spustili su moćnu električnu struju proti jasnem nebu na 11 ur večer. Na 9 ur jutro se je počelo nebo oblačit i malo za tem je počelo dažjit. Ako će se ta umjetni daž moć vavek fabrikat to će se va vremenom videt.

Dr. L. Roheim
posjednik sanatorijuma,
špedijalista za tajne bolesti, ordinira svaki dan od 10—12 pr. p. za gospodu, a od 2—5 p. p. za gospe.
Na Bječci, vicolo Germania br. 2. I. kat.
Nađ ljekarnom D. Accurti.

Tolstoj bolestan. U Rusiji živi jedan stari grof ki je od oca dobio lepo imanje. — Nego on nije otele da to bude samo za njega, on je otele da i siromasi uživaju ča god od tega. Taj grof zove se Tolstoj, velikaš, ki se ni zramil obuč se kako kmet i ravnat plug po svojev oranicah. Nego va tem nije sva njegova slava. Najveća njegova veličina je va kujigah, ča ih je on napisal. — Puno je teh knjig, jedna lepša od druge. — Svaka njegova beseda je uzdisaj, vruća molitva da se ljudem, osobito siromahem pomora. On je videl sve nepravdi ke se delaju ubogim ljudem, pak ga za to ni bilo strah ustati i proti samemu ruskemu guvernu. Pak ipak ta govan ki je već toliko i toliko ljudi poslal va Sibiriju, Tolstoj ni otele ni taknut. A zač ne? Zač Tolstoj je čovek, ki pripada svemu svetu — joi si ga onemu, ki bi mu ča na zlo učinil. Ta vrlo starac, ta slavan muž leži sada na smrtnoj postolje. Bog mu daj da mu se lepo zdravije opet vrati. — To je želja celega sveta.

Dopisnica uredništva.
Gosp. dopisnik Tinjan. Primili smo priposlato; priobčić ćemo u budućem broju. — Živili!

Najbolji se ljekovi dobiju

Ljekarni „al Redentore“
(„k Spasitelju“)

na Rijeci kraj velike crkve a osobito se traže, od samih trava načinjeni te i najkorisniji za zdravije čovjeka:

Kapi „Spasitelja“ najbolje su sredstvo za uzdržati si zdravije do visoke starosti njihovom redovitom uporabom; er liječe nervozu, odstranjuju čitavstvo u silama, ublažuju reumatizam, očišćuju krv i okrijepljuju želudac, koji je često izvor mnogim bolestim. Izvratno su zatim sredstvo ove čudotvorne kapi „Spasitelja“ proti svakoj zaludžanoj boli, tjeraju naduvanje i vjetrove, odstranjuju žgaravica u grlu, zatim grčevica te grča u trbuhu i cejvima. Redovito njihovom uporabom pridružuju redovitu probavu, a tim zaprećuju mnoge bolesti. — Jedna botica 30 novč.

Pojačano kapi za matericu okrijepljuju sa pet kapi na komaduću cukra matericu, krijepe tjelo od slabijne i mudeža glave. Jedna botica 35 novč., a nadonješuju sve do sada kapljice, što ih liene rabe za slabost i matericu.

Bilinski sok proti kašlju. Nenadkrijljivo i najsigurnije liječi prehladu u prsima, kašalj, promuklost u grlu. Tko boluje na prsnim bolestima neka rabi samo ovaj „bilinski sok“ te će ga povaliti sigurno, kao što svjedoci toliko stotina pohvala, koje su mu poslali upotrebljujući ga. Treba pasiti na različiti znak „slika Spasitelja“, što se nalazi na svakoj botici ovih ljekova; a dobije se jedino u Ljekarni podpisanoj kamo molim i naručiti.

Naruči li tko više botica dobije popusti!

HINKO BABIĆ,
Ljekarnik
Rijeka (Fiume) kraj velike crkve.

Sjećajte se
družbe sv. Cirila i Metoda
za Istru!

Grand Hôtel
u Opatiji

preporuča se p. n. občinstvu osim krasnim sobama i izvrstnom kuhinjom takodjer i liepo uređenom

Kavanom

u kojoj će se uz dobru kavu naći i liep izbor novina u raznim jezicima medju kojima ima do

pet hrvatskih.

Osobitim štovanjem
W. Zelenker.

Ljekarna D. Accurti
na Rieci.

Corsia Deak, (tik kolodvora) preporuča svoje medicinske specijalitete:
Željezovito-Kina-Vino, vrlo ugodna okusa, izvratno sredstvo proti slabokrvnosti, živčanim bolestim, lošoj probavi, te u rekonvalescentnom stanju iz svih bolesti.

Najfinije bakalarevo ulje čisto, te sa željezom i jodijem, direktan uvod iz Bremena iz znamenite i svjetske tvornice: Labussa. Ovo čuvano ulje rabi se sa velikim uspjehom proti: migri, akrofobi, rakiti, plućnom kataru, kašlju i kožnom osiku.

Izvratna Salsaparilje Mon-duras, izvratno sredstvo za čišćenje krvi, osobito, iz tajnih bolesti.

„Galifago“, Jedino i najbolje sredstvo, kojim se sigurno daju odstraniti kurja oka.

Zdravo kapljice, Nenadkrijjeno sredstvo za sve želudčane bolesti.

Kupujem
poštarske marke
osobito starije, ako je moguće na kuverti, kakovih se često-krat nalazi na starih pismih, sakupljenih u škrinjah.
Opatija, Villa Sichich
I. kat.

Javna zahvala.
In dubina razvijenoga srca zahvaljuju se podpisani svoj rodbini, prijateljem i znancem, koji su im prigodom smrti nezaboravne i mile žene odnosno majke
Franice Orlić rođj. Zamora
umrle dne 3. t. mj. nakon duge i teške bolesti, providjene sv. otajstvi za umiruće, bilo ustmeno, pismeno al brzojavno svoje sažaljenje izrazili, a osobito svim onim koji su smrtno ostanke mile pokojnice do bladnog groba sproveli, te tim njoj i njima toliko ljubavi i sačešća izkazali.
U Cresu, dne 5. februara 1902.
Frane Orlić suprug,
Josip, Nikola, Akileo, Franjo, Romano sinovi,
Amalia, Josipa, Marija, Mercedes kćeri.

Prvi zavod za pogrebe
u Opatiji
preporuča se svime što se odnosi na uredjenje odra, mrtvačke sobe i pogreba te skladišten u kome će sl. občinstvo naći veliki izbor
Mrtvačkih liesova (kasela) i križeva.
Ciene su koliko za priredbu pogreba, toliko i za liesove vrlo umjerene.
Odnosne prijave i naručbe prima
Fran Doberlet
Opatija. — Kuća Ertl.

Rieka — Amerika
Medjunarodna putna, poslovnic,
L. Mašek i drug
na Rieci
odprema putnike iz Rieke u Ameriku sa najbrzim parobrodima svakog
petka i ponedjeljka.
Upute daje bezplatno i brzo
L. Mašek i drug
Via Riva ugao Via Lido.

Posujilnica u Voloskom
reg. zadruga za ograničeno jamčenje
obdržavati će dne 8. marča t. g. u 3 sata poslie podne u prizemlju kčb. 28 (prije „Bratinstvo“) u Voloskom svoju
red. glavnu skupštinu
sa sljedećim dnevnim redom:
1) Izvješće odbora.
2) Izvješće nadzornog odbora.
3) Izbor ravnateljstva, nadzornog odbora i društvenog suda.
4) Zaključak glede uporabe čistoga dobitka.
5) Sitčajni predlozi i savjeti.
Godišnji obračun izložen je zadrugarom na uvid u društveno pisarni u Voloskom.
Volosko, 21. februara 1902.
Ravnateljstvo.